Ч. 275. Неділя 8 (21) грудня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Угодовий комунікат ческий).

Як звістно, відповіли Чехи на німецкий комунікат комунікатом своїм, котрий появив ся ві второк. Зміст ческого комунікату слідуючий:

Угодове полагодженє язикових спорів уважають Чехи доконечним не з огляду на хвилеву державну ситуацию, але задля усуненя хронїчної хороби держави. Щоби забезпечити усім народам держави успішний розвиток, належить управильнити язикову справу в цілій монархії, а не тільки там, де Нїмці є в меншости. Найбільшою хибою нїмецкого проєкту є обмеженє єго тільки на ческе королївство. Всяка проба порішеня національної справи в Чехії, без рівнорядної акциї на Мораві і Шлеску, єсть з гори засуджена на невдачу. До самої розвязки язикової справи належить приступити дорогою відмінною від нїмецкого проєкту, а іменно розвязки сеї не треба робити зависимою від адміністрацийного розмежованя язикових округів, бо о се розбили ся вже пересправи угодові з 1900 р. — Чехи жадають тільки виконаня обовязуючих законів. Основні закони державні урівноправнюють ческу мову з нїмецкою. Тож Чехи мусять вважати обмеженєм сего права проєкт Нїмців, аби ческа мова допускала ся до внутрішного урядованя тільки в точно означених випадках. Се було би введенєм нїмецкої державної мови і de jure і de facto. Чехи жадають у внутрішнїм урядованю повної рівноправности обох мов. Що до армії допускають Чехи язикову одноцїльність, о скілько сего вимагає доконечна потреба. До признаня нїмецкої мови державною або навіть „мовою для порозуміня“ Чехи не приложать рук. — Справу внїшної урядової мови нормують ясні обовязуючі постанови. Чех чи Нїмець повинен мати можність доходити свого права у своїй мові. Реформа адміністрациї с. є. розмежованє язиковових округів може наступити аж по переднїм управильненю язикової справи. Округи однак не повинні бути інституциями для охорони національних прав, анї не сьміють бути чимсь посередним між староствами а міністерством, бо се ослабило би значінє намістництва. Намістництво повинно бути найвисшою інстанциєю в всїх справах краєвих, як і тих, що підлягають міністерству. Заступленє повітових рад радами окружними з ширшою компетенциєю не потрібне; остаточно могло би наступити тільки при рівночаснім розширеню компетенциї сойму. Перше однак треба розвязати саму язикову справу, се єсть справу урядової мови. Рівно-ж не згодять ся Чехи на се, аби крітериєю для осудженя національної приналежности урядника або державного слуги була послїдна конскрипция. — Коли-би прийшло до пересправ, то безуслівно мусїли би втягнути ся в них Морава та Шлеск. Введенє ческої мови до внутрішного урядованя не було би жадною концесиєю з боку Нїмців, за яку они могли би жадати компензати, отже й ся справа не може входити в обсяг угодових пересправ, а одиноко управненим до полагодженя єї єсть правительство. Инші язикові справи можуть бути предметом пертрактаций і Чехи можуть довести до порозуміня. Однак угодова акция не може робити ся зависимою від парляментарної ситуациї, анї бути ратунковим якором для правительства. Чеські посли заявляють готовість розпочати пертрактациї з Нїмцями“.

7)

УСЬМІШКА ДОЛЇ.

(З польского — Ґайоти.)

(Конець).

Поволи пригадує собі, що коли сюди впроваджував ся, той кусник зелїза сторчав вже в стїнї, так само високо і що з тої причини нїчого не можна було на нїм завішувати і що раз хотів єго навіть виймити і вбити низше, але не міг... за сильно сидів в стїнї.

Памятає, як Война́хова при тій нагоді казала, що чоловік повісивсь би на нїм, а він ще не рушивсь би.

Ага!... так. Отже то служить до вішаня... Але що за високо... гак сильно вбитий, а Войцїхова казала, що чоловік...

Що єму?... Що з ним діє ся? Що в нїм будить ся?

Як єму страшно, як єму дивно страшно!

Щось хапає єго за волосє і підношує їх в гору; тисячі мурашок перебігає єму по хребтї аж до мозку... Трясе ся цїлий як лист, а рівночасно єсть єму горячо.

Хиба вже тепер справдї має горячку і маячить.

Бо ось... той гак!

Немов киває на него; сказав би хто темний, закривлений палець якогось невидимого єства, що єго взиває: „ходи“.

Щоби така сила покуси могла істнувати — не мав поняття. Щось в нїм воскресає і щось рівночасно завмирає під тою силою. Воскресає воля, завмирає чувство самоохорони, гроза злочину, страх позасьвітного суду, страшенна, тревожна несьвідомість того що — потім. — Всьо то зникає, лишає ся тільки також не покуса, бо з покусою боре ся, а єму навіть можність опору не приходить на гадку, але конечність, неминуча конечність, котра кілька хвиль перед тым була від него дальшою як місяць і зьвізди, а тепер дрожить в нїм кождою жилкою, обіймає єго як пожар...

Пан Мечинець встає, добуває з шафи чисте простирало і починає дерти єго на паси. Він цїлком спокійний; навіть єму руки не трясуть ся. Скручує сильно полотно і робить сильку. Відтак приставляє крісло до стїни і має щось до роботи з гаком.

Може пробує, чи дійстно так міцно вбитий.

По хвили єсть на серединї комнати і розглядає ся по нїй своїми блискучими очима, крізь які глядить сьвідомість послїдного погляду. Не жаль єму того кута, бо не жалує нїчого; але коли би то було живе єство, сказав би єму:

— Спасибі; ти одно було для мене добре.

Тепер пан Мечинець гасить лямпу. Потемки чалить руками за приставленим до стїни кріслом.... минає кілька секунд і в темнотї відзиває ся єго голос, придавлений, але виразний, повільний і торжественний:

— Боже, будь милостивий менї грішному! Боже, будь милостивий менї грішному! Боже, будь милостивий менї грішному!

Чути стук падаючого на землю крісла.... якийсь короткий шелест.... здавлений хоркіт і всьо мовкне.

В тій самій хвили від гостинця, від піль надбігає сильний подув вітру; ударяє о вікно і легко підносить заслону, немов би впускав до середини якесь єство.

. . . .

На другий день місточко виглядає як улий на весну.

Жінки літають від хати до хати. Деякі цїлком не варять обіду. Післанець, що приніс пану Мечинцеви телеґраму, стає героєм дня. Але цьвіт того загального зацікавленя надто частований скоро вяне, а він сам вже в полудне такий пяний, що жінка дає єму в шию і впихає до комнати, аби виспав ся.

„Постійний донисуватель“ з ґуберніяльного міста приїздить сам, аби зачерпи при жерелї подробиць незвичайної пригоди.

Взагалі місточко величає ся ним.

Тепер, кілько разів хто переїздить почтою, отже личність виднїйша, і жде на конї, пан експедитор виходить до него і по вступній замітцї о погоді, питає як чоловік, що міг би показати ся гордим, але не хоче:

— Знаєте, добродію, що тут у нас недавно лучило ся?

Войцїхова в розпуцї.

Нїколи ще не мала до дїла з самоубийством і мучать єї ріжні сумніви. Нїхто не боронить їй „статків“ нї постели, але Войцїхова не знає, чи така спадщина не єсть гріхом і чи не принесе їй нещастя. Вкінци рішає ся.

Новинки.

Львів дня 20-го грудня 1902.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало асистентів рахункових: Александра Войновского, Володимира Старецкого, Йосифа Петровского офіціялами рахунковими, а практикантів рахункових: Івана Тржеского, Володимира Олїйника, Кароля Ординьского і Володимира Ґалиньского асистентами рахунковими для служби при департаменті рахунковім ц. к. гал. Дирекциї почт і телєґрафів у Львові.

— **Запомоги для убогих учеників.** Видїл краєвий в порозуміню з кр. Радою шкільною роздав з суми 1200 кор., призначеної соймом для товариств, що опікують ся бідними учениками, між иншими: тов. „Руслан" у Львові 150 кор.; „Шкільна Поміч" у Львові 150 кор.; „Шкільна Поміч" в Станиславові 150 кор.; „Шкільна Поміч" в Коломиї 150 кор.; „Шкільна Поміч" в Тернополи 150 кор.; а „Шкільна Поміч" в Самборі 100 корон.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: В урядовій Gazet-ї Lwowsk ій заміщено оголошене в справі обсадженя посади лїкаря зелїзничого в Лавочнім з речинцем до дня 15-го сїчня 1903.

— **Важне для катехитів і тих, що учать релїґії в народних школах.** Вже вийшли три части практичного провідника для катехитів, в котрих поясняє ся в дуже приступний спосіб науку релїґії для дїтий 1, 2, 3 і 4 кляси, взглядно для дїтий шести степенів науки. Після тих підручників можна учити і в церкві і по части надають ся они до займаючого читаня в читальнях. Всї три части можна набути в книгарнях ім. Шевченка і Ставропиґійскій у Львові по цїнї 4 кор. 80 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше. Радимо щиро закупити сю одиноку книжку, котра так дуже є потрібна для кождого вірного християнина-католика.

— **З Станиславова.** Загальні збори філїї руского товариства педаґоґічного в Станиславові відбудуть ся в суботу дня 3 н. ст. сїчня 1903 р. о 3-ій годинї пополудни в комнатах „Рускої Бесїди" (ул. Собіского ч. 28) з отсим порядком дневним: 1. Отворене зборів. 2. Звіт уступаючого видїлу. 3. Звіт касовий. 4. Вибір нового видїлу. 5. Внесеня та інтерпеляциї членів. 6. „З психольоґії дитини" (відчит). Хто би хотїв вписати ся в члени товариства, зволить се зробити на загальних зборах. Станиславів, 17 грудня 1902. *Рибчук*, голова; о. *Бородайкевич*, за секретаря.

— **Переїхана на смерть.** Дня 17-го с. м. висїла на стациї Мунина на зелїзници Ярослав-Сокаль Анна Шосткевич, бувша учителька з Ясла, котра, як здаєсь, приїхала була в гостину до учительки в Мунинї, панни Радван. Додати потреба, що на стациї в Мунинї подорожним анї всїдати, анї висїдати не вільно. В тій хвили, коли Шосткевичева висїла, надїхав серед заметелї снїжної поспішний поїзд і переїхав нещасливу, котра на місци згинула.

— **Крадіж на почтї.** Недавно тому украв був хтось на почтї в Щирци марки почтові вартости 1200 кор. Оногди один з аґентів поліцийних арештував в однїй з львівских трафік Івана Петрія, челядника шлюсарского, в хвили, коли він хотїв продати марки почтові вартости 160 кор. Петрій признав ся до крадежи.

— **Велике землетрясенє.** З Ташкенту доносять під датою 19 грудня, що в наслїдок сильного землетрясеня завалило ся цїле місто Андішан. Згинуло на місци 150 осіб, переважно дїти, 300 єсть покалїчених а 9000 домів завалило ся. Також і сусїдні села значно потерпіли. — Місто Андішан має 30.620 жителїв і займало ся головно торговлею сирих продуктів і виробів домашного промислу. Після послїдних вістий землетрясенє знищило всї будинки на стациї зелїзничій, а люди остались без даху і хлїба. Доси знайдено 500 трупів.

— **Не затверджений епіскоп.** З Будапешту доносять, що Є. Вел. Цїсар не затвердив вибір румуньского ігумена Василя Манґри на румуньского епіскопа в Араді, а конзистория одержала приказ вибрати нового епіскопа. Угорске правительство не припоручило Манґри Цїсареви до затвердженя, бо Манґра признає ся отверто до румуньскої народности і виступає всюди яко Румун.

— **В Коломиї** відбудуть ся дня 26 грудня н. ст. о 10 год. рано в сали „Народного Дому" збори в справі виборів до ради повітової. Тогож дня о 8 год. по полудни відбуде ся представлене для народа „Невольник", образ в 5 діях Шевченка-Кропивницкого. На зборах пожадані особливо радні громадскі, а на представленю молодіж. Представлене дає наш народний театр під зарядом п. М. Губчака.

— **Пропали заповіди і весїлє.** Михайло Осичка, бувший слуга в каварни придумав собі легкий спосіб заробкованя. Вишукав собі служницю Марию Петришин і витуманив від неї насамперед 70 К на видатки на весїлє, а оногди ще казав дати собі кілька послїдних корон „на заповіди" і щез без слїду. Мария Петришин побачивши, що пропали заповіди і весїлє, зголосила ся на полїцию і просила о поміч.

— **Батько і син в керници.** З Камінки струм. доносять про таку пригоду: Дня 13 с. м. господар Штайцер посовгнув ся так нещасливо, що впав до керницї. Син побачивши то, не надумував ся богато, лиш скочив за батьком до керницї, щоби его ратувати. На крик потапаючих надбігли сусїди, котрі за помочию драбини і шнурів витягнули обох.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— *Як забезпечити ся від позички і лихви.* Коли люди взагалї запозичають ся? Тодї, коли не мають свого. Запозичають ся не лиш люди на селї, але й в місті, не лиш люди з низшого стану, але й з інтеліґенциї. А чого то вже не позичають одні у других! — огню, сїрників, соли, яєць, кави, чаю, муки, горшка, миски, коновки, сокири, і т. п., ба навіть одежи, худобини і готових гроший. Що з такого позичаня приходить дуже часто до непорозуміня, сварки і гніву, навіть між найлїпшими сусїдами, приятелями і свояками, о тім не треба й говорити. Не було би того, як би кождий уважав на то, щоби мав то, що єму потреба, або, колиб не мав, щоби старав ся обійти ся якось без позички. Найчастїйшою причиною позичаня стають ся недбалість, байдужність і забудьковатість. Длятого кождий чоловік, а передовсїм господар, повинен подбати о то, що єму в его господарстві конче потрібне, і памятати на то, щоби не випускати ся з того, без чого не може обійти ся. З кождої частїйше потрібної річи, або з такої, котра легко з'уживає ся або нищить ся, треба мати бодай маленький запас, а то тим більше, коли би еї не можна близько, на місци, роздобути, лиш треба би далеко або й до міста ходити. Се певно знає кождий; але то не досить знати, треба ще й так робити: треба до того навикати, треба, щоби тота навичка стала ся другою натурою чоловіка, і длятого на то звертаємо тут увагу. Не бігати по сусїдах, не просити і стояти о чиюсь ласку, треба мати своє. Труднїйша вже річ з готовими грішми; але й з тими треба собі так само радити. Кождий чоловік, котрий заробляє, кождий господар, повинен після своєї можности бодай що то відкладати, щоби на случай потреби мати готівку; коли прийде потреба, нехай сам у се-

---

Сестри пана Мечинця мають великі трудности з банкиром, котрий не хоче їм виплатити виграної. Здаєть ся, що скінчить ся на процесї і тому ті панї з великим огірченєм відзивають ся о братї.

О самоубийчім гробі пана Мечинця не памятає нїхто крім сьвященика, котрий часто відправляє службу Божу за его душу. Треба мати надію, що молитви того честного чоловіка будуть вислухані.

8)

МАРОККО.

(Дальше.)

IV.

З Ляраш до Рабата. — В марокканьскім дуарі. — Марокканьский пир і чай з мяткою. — Меґедія. — Мельонові поля і виноград. — Рабат-Сале. — Касаблянка і житє в нїй.

(Дальше).

Ще одну ніч мусїли ми ночувати серед поля. На другий день по тригодинній їздї представилась нашим очам над сподіване красна панорама подвійного міста Рабат Сале. Єсть то красний образ, котрий так ненадійно виринає перед очами утомленого подорожного, як би хтось чародїйною рукою висунув его нїби десь зпід землї. Здалека сьвітять ся білі мури, що тягнуть ся на всї боки і показують ся башти та високі вежі; все то красне — але лиш здалека. Не гостинци щораз більший рух. Дико споглядаючі Бербери женуть на жвавих конях попри нас, вимахують своїми рушницями і грозять ними ненавистним Европейцям та прозивають їх, але не важать ся нїчого зробити.

Цїла околиця єсть добре управлена, всї поля обведені живоплотами з аґав, котрих цьвітові била сторчать високо в гору мов телєґрафічні стовпи. На кождім поли стоїть висока вартівня для польового, зроблена на борзї з бил аґави, а в нїй сидить польовий, що стереже людску працю від птиць і злодіїв. Крім кукурудзи, без котрої тут нїхто не може обійти ся, садять ще мельони і виноград. Маври знають ся знаменито на управі мельонів, для котрих тут ще й земля і підсонє дуже догідні. Величезні мельонові поля, що займають нераз і по кілька гектарів землї, мусять на кождого европейского городника і рільника зробити як найлїпше враженє. На жаль для Европейця небезпечно тут їсти ті знамениті овочі, бо він може легко набавити ся пропасницї. На торзї можна за 1 реалья дістати три самі найкрасші мельони.

З винограду не роблять тут вина, бо звістно, що коран заказує музулманам его пити, отже споживають его лиш яко овоч. Виноград, що росте коло Рабата, єсть дуже солодкий, має маленькі зернятка і дуже тоненьку шкірку, і надає ся длятого знаменито на столовий овоч. Здаєсь, що й вино з него було би не зле, як би тут хтось зважив ся его робити. Межи корчиками винограду, поприв'язуваними до коликів, садять звичайно грушї. В подрібній продажи платить ся за фунт (мароканьский фунт має півтора нашого) найлїпшого винограду платять по 15 до 25 сантимів. Перший виноград доспіває тут вже з початком липня. Взагалї околиця Рабату годить ся дуже добре до управи садовини, бо навіть тутешні грушки суть солодші і смачнїйші як в цїлім прочім Марокку.

Ми мусїли насамперед переїхати через Сале, котра задля свого фанатичного і злодійского населеня має так злу славу, що доси ще нїхто з Европейців не важив ся там осїсти. Тут може ся таке приключити подорожному, що его обкинуть камінєм, або що якийсь ревний ісповідник пророка плюне єму в лице, а против того годї що вдїяти. Отже лїпше не зачіпати і длятого ще ніякий Европеєць, що осїв в Рабатї, не був ще нїколи в Сале, хоч его що дня видить перед собою і хоч оба міста відділяє від себе лиш вузка ріка. По старих мурах, окружаючих місто, і его брамах видко, що й Сале мусїло колись бути далеко більше і мати більше жителїв. Нинї велика часть піль, належачих до Сале, лежить межи мурами. В місті самім нема нїчого замітного, а звязь его з сусїдним Рабатом єсть так мала, що кілька дрантивих лодок вистане до перевозу не многих людий.

Зі всїх маврийских побережних міст одно Рабат з'уміло задержати свій чисто мароккань-

бе позичае, але й сам собі віддае так само, як би позичив від другого. Але великої готівки не треба ніколи держати дома, лиш складати в якій касі ощадности (на почті) на процент, хоч би й на маленький; готівка дома повинна бути лиш так велика, яка могла би бути потрібна аж до того часу, коли би була надія придбати нову. Тої готівки дома не треба ніколи нарушувати, хиба лиш в конечній потребі, а готівку з каси треба хиба лиш тогди виймити, коли би показала ся нагода збільшити на певно і користно свое господарство. Такої готівки не треба виймати ані на якусь прибудову, ані на закупно худоби і т. п., хиба лиш на закупно ґрунту. Отже щоби не запозичали ся у других і не попасти в руки лихварів, повинен кождий господар старати ся о то, щоби: 1) мати підручну малу готівку дома; — 2) більшу готівку в касі. Підручну готівку дома треба завсігди держати під ключем, найлїпше в маленькій скриночці з замком, котру знов треба замикати в скрини. Підручної готівки не треба ніколи держати цілої дрібними грішми. Гроші мають то до себе, що грубші держать ся довше, а дрібні борше розходять ся; дрібних повинно бути лиш на стілько, щоби в потребі не міняти зараз грубших. Але иноді може показати ся потреба і більшої готівки н. пр. на закупно худоби, збіжа і т. п., а шкода би зараз виймати готівку з каси та й не можна би може того так борзо зробити. На такий случай добре би було, щоби двох або кількох господарів, добрих сусідів, приятелів або свояків, умовило ся вже наперед і постановили собі помагати один другому в потребі, розумie ся, не за дармо, лиш з маленьким зарібком; взаімність і маленький заробок, були би нагородою за зроблену вигоду. Але в таких случаях треба конче взаімної щирости і ретельности та точного додержуваня умовленого речинця. В такий спосіб могли би наші господарі забезпечити ся від довгів і лихви, що їх руйнують.

— Компост в малім господарстві (V). Після того, якого материялу і в якій скількости уживаемо на компост, буде він „готовий" аж в другім або й третім році. Длятого, щоби опісля мати з року на рік готовий компост, треба що року закладати нову купу. Виходить з того, що лиш перший початок, як впрочім і у всім, есть трудний і тим не треба відстрашувати ся, лиш пильно робити компост, а він опісля виплатить ся сторицею. „Готовий" компост представляе одностайну що до вигляду і запаху масу, подібну до землї, котра есть трохи вохка і розсипае ся в дрібонькі грудочки. Компост надае ся особливо знаменито до города і збільшае дуже значно дохід з него. Длятого кождий малий господар, що хоче піднести вартість свого города, нехай конче робить компост. Так само хто хоче завести собі красний сад, нехай робить компост і садить лиш в нім молоді деревця. Посаджені в компості молоді деревця пускають зараз множество тоненьких волосковатих корінців і приймають ся борзо і певно та розрастають ся красно; длятого не треба жалувати компосту і насипати під кожду деревину дві, три тачки, чим більше тим лїпше. Для сїножатий нема таки лїпшого навозу як компост і хто хоче мати добру луку або сїножать, мусить таки компост робити. Луки і сїножати навозить ся ним лиш зверха і то лиш з весни, коли вже сніг цїлком стопить ся, а коли ще земля трохи замерзла. Его усипае ся малими купками, котрі опісля розгортае ся і приволочуе ся острими боронами. В осени не добре навозити, бо опісля дощі і вода зі снїгу сполокали би всї поживні творива з него. По компості мох на сїножатах гине а трава красно і буйно розростае ся. Із сїножатий, навожених компостом, буває не лиш значно більше сїна і отави, але они суть і видатнїйші. Наконець і на поля есть компост дуже придатний під всї ростини господарскі та поправляе поле значно; его розвозить ся і зараз приорюе ся. З того всего видимо, як великої ваги есть компость і яке він мае значінe для малого господаря, котрий не може мати подостатком обірника і котрого не стати на то, щоби купував собі штучні навози. Нехай же кождий не забувае на компост і старае ся собі его робити, а невеликий труд певно ему оплатить ся.

Переписка.

К. Вас. в Дні: 1) Скрофули то рід запальної хороби верхної шкіри, слизниці, суставів або найчастїйше желез лїмфових, внаслідок чого робить ся гниль і витікае материя або лиш роблять ся тверді опухлини. Есть то хороба дуже близька до т. зв. туберкульози а найчастїйше западають на ню діти від 2 до 14 літ, штучно плекані і зле живлені н. пр. бараболями і мучними стравами, до чого причиняють ся ще й вохкі помешканя, в котрих брак сонця і чистого воздуха. Скрофули можуть бути також унаслїдувані по родичах, що мали скрофули туберкульозу (сухоти) або які инші заразливі хороби. Лїчити ся треба дуже довго цїлими роками а навіть і десятками лїт і лиш при помочи лїкаря. — 2) Причини кашлю можуть бути всїлякі, а найчастїйше запалене якоїсь части проводів віддихових. — 3) Коклюш або душачий кашель есть то заразлива недуга, на яку западають найчастїйше діти від 2 до 8 лїт, рідко дорослі особи, а еї причиною суть бактерії (рід грибків), що дістають ся до проводів віддихових. — 4) Шкарлятина — дуже заразлива недуга, що виступае як пошесть а на котру западають найчастїйше дїти. Недужий дістае горячки, запаленя і велику червону висипку (зразу малі відтак великі червоні плями) на шиї, грудех, руках і ногах. — 5) Кір — заразлива висипка: дрібні блїдо червоні плями. В хоробах під 4) і 5) треба дуже уважати, щоби не перестудити ся. — **К. К. в Самб.**: Сирітської пенсиї для Вашого сина кр. Рада шкільна не може призначити на цїле житє. Може бути — але й то сумнїваемо ся — що сойм уповажнив би до того кр. Раду шкільну. Пробуйте внести подане на руки якогось посла, котрий би за тим походив. — **К. Ж. Н.**: Невитягнений анї один. — **Ів. Мр. в П.**: Заждіть ще до нового року, а тоді на сім місци подамо Вам докладно, чи витягнені, чи нї.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Цїна збіжа** у Львові 19-го грудня: Цїна в коронах за 50 кіло у Львові. — Пшениця 8·— до 8·20; жито 6·50 до 6·75; овес 6·— до 6·25; ячмінь пашний 5·25 до 5.75; ячмінь броварний 5·75 до 6·25; ріпак 9·50 до 9·75; льнянка 8·50 до 8·75; горох до варення 7·50 до 10·—; вика 5·75 до 6·—; бобик 5·75 до 6·—; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·20 до 6·40; хміль за 56 кіло —·— до —·—; конюшина червона 55·— до 75·—; конюшина біла 75·— до 125·—; конюшина шведска 65·— до 95·—; тимотка 25·— до 32·—.

Телеграми.

Відень 20 грудня. Мінїстер війни барон Кріґгамер уступив. На его місце іменував Цїсар заступника шефа ґенерального штабу армії ґен. Пітрайха мінїстром війни.

Відень 20 грудня. Російский мінїстер справ заграничних ґр. Лямсдорф виїздить нинї з Лївадиї до Більгорода і до Софії. З Софії приїде ґр. Лямсдорф 28 або 29 с. м. до Відня. Тій подорожи приписують велике політичне значінe.

Відень 20 грудня. Вчера відкрито долїшно-австрийский сойм.

Каракас 20 грудня. Посол Сполучених Держав Бовен одержав від президента Кастра повноміць до заступованя Венецуелї в еї спорі з Анґлїею, Німеччиною і Італїею. Бовен жде лиш на відповіди з Берлина, Льондона і Риму.

Мадрид 20 грудня. Herald доносить, що Дон Карльос зрік ся своїх прав і претенсий до іспаньского престола в користь сина Дон Хаіма.

Оповіщене

Повідомляе ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купуе і дае найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

ский характер. Тих около 20 Европейців, які відважили ся тут осісти, щезають зовсім серед тої товпи, яка тут ходить в турбанах. Християни і жиди мусять тут мешкати на зовсім окремих і мурами обведених передмістях, а на ніч замикають їх так, що ніхто не може вийти. Ті передмістя називають ся по маврийски „Меллах". Які панують відносини в Марокку, можна найлїпше з того пізнати, що дві години ходу в глубину краю поза Рабатом конець всякій безпечности. Звідси була би від моря найкоротша дорога до Мекнеш і до столиці краю, до Феза, бо всего лиш три днї їзди. Але ніхто, навіть і сам султан, не важить ся їхати сею дорогою, бо на тій дорозі жие кілька берберийских племен, котрі не перепустять нікого без борби, длятого треба об'їздити аж на Альказар. Що значить туть власть і повага султана, можна зміркувати найлїпше із слїдуючої події. Якось на короткий час перед своєю смертию під Рабатом вибрав ся був султан Мулей Гассан з великою дружиною над ріку Уед бен Реґреб і розложив ся там табором. З ним був також і один француский капітан, котрого скортїло ловити рубу на вудку. Коли він так сидів над водою, зайшли Бербери з заду, закинули ему шнур на шию, затягнули до свого дуара і там его убили. Злочинцям не стало ся нічого.

(Конець буде).

За редакцию відповідае: Адам Креховецкий.

ЗНАМЕНИТИЙ ДАРУНОК НА ЯЛИНКУ!

Тягнене . . .
. . . невідклично
15-го січня 1903

Головна виграна
40.000 Кор.

Льоси товариства промислу артистичного по 1 К **поручають:** М. Йонаш, Кіц і Штоф, М. Клярфельд, Яков Штро, Корман і Файґенбавм, Самуелї і Ляндав, Шіц і Хаєс, Август Шеленберґ і Син, Сокаль і Лїлїєн, доми банкові у Львові.

½ кільограма гусячого піря

лиш 60 кр.

Посилаю цїлком нове, сїре піре, рукою дерте, ½ клґр. лиш 60 кр.; то само лїпшого рода лиш 70 кр. в 5-клґр. почтових пакетах пробних за послїплатою.

І. КРАСА, торговля піря в Сміхові, коло Праги (Чехія 690).

Виміна дозволена. — Упрашаю о точну адресу.

МІД десеровий сьвіжий курацийний, з власної пасіки, 5 клґр. 6 К 60 с. franco.
Корінєвич, ем. учит. Іванчани.

Інсерати
(„оповіщеня приватні") до „Ґазети Львівскої", „Народної Часописи" і всїх инших часописий принимає виключно лиш

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. Доставцї Двора царско-россійского
Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Греції, Швеції і Норвеґії, Бельґії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи. | Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р. | Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Цїни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. — 410 грам.)

Вага пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опакованє безплатно.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хороше оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 190.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолїтоґр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтературним явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплетї, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболєвский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарні В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).